

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.447 van 19 januari 2001
in de zaak A. 91.207/VII-21.118.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9050 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Tsjechische nationaliteit, op 21 april 2000 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 december 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 3 april 2000;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18, en op artikel 43, 2/, van het

koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere
procedureregeling inzake geschillen over beslissingen
betreffende de toegang tot het grondgebied, het
verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 november 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 december
2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad
L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt
voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur
Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende
partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor
de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van
de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op 11 juli 2000 en verklaren zich vluchteling op 13 juli 2000.

1.2. Op 20 december 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 maart 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal ten aanzien van XXX is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 1 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Tsjechische taal machtig is.

Betrokkene, van Tsjechische nationaliteit en van Roma-origine, verliet zijn land op 10 juli 1999 in het gezelschap van zijn echtgenote, XXX, en zijn vier meerderjarige kinderen : R. K., P. K., D. K. . en K. K. .. Betrokkene was ook vergezeld van S. S. ., de verloofde van zijn zoon D.. Op 11 juli 1999 kwam betrokkene aan te België waar hij twee dagen later een asielaanvraag indiende. Betrokkene is in het bezit van een geldig internationaal Slovaaks paspoort.

Betrokkene zou volgens zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal, sinds 1990 het slachtoffer zijn geweest van beledigingen en plagerijen omwille van zijn Roma-origine. Ook betrokkenes kinderen zouden het slachtoffer zijn van pesterijen. Betrokkenes dochter Katerina zou als gevolg van de pesterijen op school, waarvan zij sinds 1998 het slachtoffer was, zijn opgenomen in een psychiatrische instelling. In januari of februari 1998 zouden betrokkeries zonen Robert, Pels en D. zijn geslagen door zes of zeven skins in een café. De barman van het café zou de skins hebben opgeroepen om de zonen van betrokkene aan te vallen. Betrokkenes zonen zouden er met blauwe plekken en schaafwonden vanaf zijn gekomen. Een doktersbezoek zou bijgevolg niet noodzakelijk zijn geweest. Ze dienden na het incident geen klacht in bij de politie. Op 12 mei 1999 zou betrokkene samen met zijn echtgenote zijn aangevallen door een groep van drie tot vier skinheads. Betrokkene zou in het gezicht zijn geslagen en

geschopt. De omstaanders zouden de skins hebben laten begaan. Als gevolg van dit incident zou betrokkene verschillende tanden hebben verloren. Hij zou na het incident evenwel geen verzorging nodig hebben gehad van een dokter, en hij zou geen klacht hebben ingediend. Na al deze incidenten zouden betrokkene en zijn gezin in juli 1999 hebben besloten Tsjechië te verlaten en naar België te reizen.

Er dient te worden gesteld dat betrokkene onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat hij Tsjechië heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in door de Vluchtelingenconventie of dat hij een dergelijke vrees dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar zijn land.

Ten gevolge van de verscheidene ingeroepen aanvallen, zouden noch betrokkene, noch zijn overige gezinsleden ooit medische verzorging nodig hebben gehad. Bovendien dient er te worden opgemerkt dat noch betrokkene noch enig ander lid van zijn gezin ooit een klacht indiende hij de politie of andere instanties tegen hun aanvallers. Er dient bijgevolg te worden besloten dat betrokkene niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen beroep kon doen op de Tsjechische autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de Tsjechische autoriteiten initiatieven ontwikkelen om voor alle Tsjechische staatsburgers bescherming te waarborgen en om de algemene situatie van de zigeuners in het land te verbeteren (BBC-SWB dd. 14 december 1998, UNHCR : Guidelines relating to the eligibility of Czech Roma asylum seekers, dd. 16 april 1998; Country Reports on Human Rights Practices for 1997). Uit diverse persberichten blijkt bovendien dat de autoriteiten optreden tegen het geweld door skinheads (BBC-SWB dd. 3 december 1998, 11 mei 1998, 25 maart 1998).

Gezien het bovenstaande kan in hoofde van betrokkene dan ook niet worden besloten tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld door de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

De door verzoeker neergelegde documenten (internationaal paspoort, videocassette en artikel over de algemene discriminatie van zigeuners in Tsjechië, handelsvergunning van betrokkenes echtgenote) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de

Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 december 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal ten aanzien van XXX is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 1 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Tsjechische taal machtig is.

Betrokkene, van Tsjechische nationaliteit en van Roma-origine, verliet haar land op 10 juli 1999 in het gezelschap van haar echtgenoot, XXX, en haar vier meerderjarige kinderen : R. K., P. K., D. K. en K. K. . Betrokkene was ook vergezeld van S. S. ., de verloofde van haar zoon D.. Op 11 juli 1999 kwam betrokkene aan te België waar zij twee dagen later een asielaanvraag indiende. Betrokkene is in het bezit van een geldig internationaal Slovaaks paspoort.

Betrokkene zou volgens haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal, sinds 1990 het slachtoffer zijn geweest van beledigingen en plagerijen omwille van haar Roma-origine. Ook betrokkenes kinderen zouden het slachtoffer zijn van pesterijen. Betrokkenes dochter Katerina zou als gevolg van de pesterijen op school, waarvan zij sinds 1998 het slachtoffer was, zijn opgenomen in een psychiatrische instelling. In 1999 zouden de pesterijen zijn uitgelopen op een gevecht op school. Op 12 mei 1999 zou betrokkene samen met haar echtgenoot zijn aangevallen door een groep van drie tot vier skin-heads. Betrokkenes echtgenoot zou in het gezicht zijn geslagen en geschopt. De omstaanders zouden de skins hebben laten begaan. Als gevolg van dit incident zou betrokkenes echtgenoot verschillende tanden hebben verloren. Betrokkenes echtgenoot zou na

het incident evenwel geen verzorging nodig hebben gehad van een dokter, en zou geen klacht hebben neergelegd. Nog in mei 1999 zou betrokkene uit een bus zijn gezet door andere passagiers. In de winter van 1999 zouden betrokkenes zonen R., P. en D. zijn geslagen door 6 of 7 skins in een café. De barman van het café zou de skins hebben opgeroepen om de zonen van betrokkene aan te vallen. Betrokkenes zonen zouden er met blauwe plekken en schaafwonden vanaf zijn gekomen. Een doktersbezoek zou bijgevolg niet noodzakelijk zijn geweest. Ze dienden na het incident geen klacht in bij de politie. Na al deze incidenten zou betrokkene en haar gezin hebben besloten Tsjechië te verlaten en naar België te reizen.

Er dient te worden gesteld dat betrokkene onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat zij Tsjechië heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld door de Vluchtelingenconventie of dat ze een dergelijke vrees dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar haar land.

Ten gevolge van de verscheidene ingeroepen aanvallen, zouden noch betrokkene, noch haar overige gezinsleden ooit medische verzorging nodig hebben gehad. Bovendien dient er te worden opgemerkt dat noch betrokkene noch enig ander lid van haar gezin ooit een klacht indiende tegen hun aanvallers. Er dient bijgevolg te worden besloten dat betrokkene niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen beroep kon doen op de Tsjechische autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat de Tsjechische autoriteiten initiatieven ontwikkelen om voor alle Tsjechische staatsburgers bescherming te waarborgen en om de algemene situatie van de zigeuners in het land te verbeteren (BBC-SWB dd. 14 december 1998; UNHCR : Guidelines relating to the eligibility of Czech Roma asylum seekers, dd. 16 april 1998; Country Reports on Human Rights Practices for 1997). Uit diverse persberichten blijkt bovendien dat de autoriteiten optreden tegen het geweld door skinheads (BBC-SWB dd. 3 december 1998, 11 mei 1998, 25 maart 1998).

Gezien het bovenstaande kan in hoofde van betrokkene dan ook niet worden besloten tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld door de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

De door verzoekster neergelegde documenten (internationaal paspoort, videocassette en artikel over de algemene discriminatie van zigeuners in Tsjechië, handelsvergunning van betrokkene) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de

vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 december 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid, naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat als volgt luidt :

"Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat de bestreden beslissingen het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schenden, wanneer deze stellen dat verzoekers niet alle mogelijkheden tot bescherming in hun land hebben uitgeput, niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen beroep konden doen op de Tsjechische autoriteiten en dat ook niet kan worden besloten in hoofde van verzoekers tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen stelt dat verzoekers niet alle mogelijkheden tot bescherming in hun land hebben uitgeput en niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen beroep konden doen op de Tsjechische autoriteiten. Verweerder verwijst hierbij naar informatie waaruit blijkt dat de Tsjechische autoriteiten initiatieven ontwikkelen om voor alle Tsjechische staatsburgers bescherming te waarborgen en om de algemene situatie van de zigeuners in het land te verbeteren (BBC-SWB dd. 14 december 1998, UNHCR: Guidelines relating to the eligibility of Czech Roma asylum seekers, dd. 16 april 1998; Country Reports on human Rights Practices for 1997). Nog volgens verweerder blijkt uit diverse persberichten dat de autoriteiten optreden tegen het geweld door skinheads (BBC-SWB dd. 3 december 1998, 11 mei 1998, 25 maart 1998)

Dat verzoekers opmerken dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich grondig te informeren over de toestand van de Roma-minderheid in Tsjechië, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

In eerste instantie dient vastgesteld te worden dat verweerder ter ondersteuning van zijn bevestigende beslissingen zich beroept op rapporten

en persartikels betreffende de toestand in Tsjechië anno 1997-1998.

Dat deze informatie in geen geval courant is. Dat verweerder heeft nagelaten meer recentere informatie te raadplegen aangaande de toestand van de minderheden in Tsjechië. Dat verweerder zich geenszins voldoende informeerde.

Dat bovendien verweerders "optimistische" informatie aangaande de verbetering van de algemene situatie van de zigeuners in Tsjechië, weerlegd wordt door recentere mensenrechtenrapporten.

Dat uit het rapport van het U.S. Departement of State, "Czech Republic, Country Report of Human Rights Practices for 1999", dd. 25.02.2000 blijkt dat de Roma in Tsjechië anno 1999 wegens hun origine nog steeds het slachtoffer zijn van armoede, werkloosheid, discriminatie, geweld, analfabetisme, slechte behuizing en ziektes. Pogingen om de toestand van deze bevolkingsgroep te verbeteren hebben weinig effect soms alsgevolg van de onverzoenlijke houding van de lokale autoriteiten. Uit het rapport blijkt verder dat de Roma in Tsjechië vaak het slachtoffer zijn van gewelddaden van skinheads. Veelal weigeren de Tsjechische politie en rechtbanken deze gewelddaden tegen de Roma te beschouwen als racisme. Bij sommige geweldplegingen tegen Roma wordt zelfs door de Tsjechische autoriteiten geen onderzoek ingesteld (cfr. stuk 2).

Uit een rapport van het "European Roma Rights Centre", nr 3, 1999, blijkt eveneens dat de Roma anno 1999 nog steeds wegens hun origine worden aangevallen, gediscrimineerd en mishandeld. Deze misdaden evolueren in stijgende lijn. Uit het rapport blijkt eveneens duidelijk dat de Roma in geen geval de bescherming kunnen invoeren van de Tsjechische autoriteiten daar deze in de meeste gevallen weigeren gewelddaden tegen de Roma te beschouwen als racistisch gekleurd (cfr. stuk 3).

Dat uit vermelde rapporten duidelijk blijkt dat de situatie van de zigeuners geenszins is verbeterd en dat voor alle Tsjechische staatsburgers (inclusief de Roma-minderheid) in geen geval bescherming is verzekerd.

Dat in het licht van voormelde recente informatie (stijging cijfer misdaden begaan tegen Roma, weigering Tsjechische autoriteiten aan de Roma voldoende bescherming te geven) verweerder in de bestreden beslissing geenszins kon stellen dat verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij geen beroep konden doen op de Tsjechische autoriteiten en geenszins kon stellen dat in hoofde van verzoekers geen vermoeden van gegronde vrees, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, aanwezig is.

Dat het derhalve absoluut niet kan volstaan de asielaanvragen van verzoekers af te wijzen louter en

alleen op basis van het feit dat de toestand van de Roma in Tsjechië zou verbeterd zijn. Dat immers deze informatie van verweerder weerlegd wordt door meer recentere mensenrechtenrapporten.

Dat de asielaanvragen van verzoekers onvoldoende onderzocht werden door verweerder, dat onvoldoende onderzoek werd verricht naar de toestand in verzoekers land van herkomst. Dat de beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn.";

3.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal vaststelt dat de verzoekende partijen verklaren verscheidene malen door skinheads te zijn aangevallen; dat echter niet steeds medische verzorging nodig was; dat de verzoekende partijen, noch enig ander lid van het gezin ooit een klacht indiende tegen hun aanvallers; dat bijgevolg de verzoekende partijen niet alle mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput en ook niet aannemelijk maken waarom zij geen beroep deden op de Tsjechische autoriteiten; dat een kandidaat-vluchteling alleen maar een beroep kan doen op de Conventie van Genève wanneer de bescherming van de nationale overheid niet meer kan worden ingeroepen;

Overwegende dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waaruit blijkt dat de Tsjechische autoriteiten initiatieven ontwikkelen om voor alle Tsjechische staatsburgers bescherming te waarborgen en om de algemene situatie van de zigeuners in het land te verbeteren; dat de verzoekende partijen recentere informatie aanhalen waaruit het tegendeel blijkt; dat de Roma anno 1999 nog steeds wegens hun origine worden gediscrimineerd en mishandeld en de bescherming van de Tsjechische autoriteiten niet kunnen inroepen; dat de verzoekende partijen hiermee echter niet in concreto aantonen dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie blijkt in hun individueel geval; dat de Commissaris-generaal derhalve op het eerste gezicht kon

besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van de
asielaanvraag; dat het middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van
de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde
voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de
vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negentien januari tweeduizendeen,
door :

de HH. L. LAVRYSEN, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
M . M I L O J K O W I C ,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

L. LAVRYSEN.